

Sygn. akt V CSK 132/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w [...] o wznowienie postępowania w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w O. pod sygnaturą akt I C [...] z powództwa Z. S. przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w O. o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 października 2014 r., na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża skarżącego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa,**
- 3) oddala wniosek adw. Ł. K. o przyznanie ze Skarbu Państwa zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Z. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 września 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju juriesprudencji. Skarżący sformułował zagadnienie prawne dotyczące tego, czy sąd

powinien rozważyć, czy w przypadku stwierdzenia przez niego bezprawności zachowania pozwanego (w niniejszej sprawie zaniechania działania sądu, do którego sąd był zobligowany), które skutkowało poniesieniem przez stronę szkody, nawet w sytuacjach nieudowodnienia wysokości szkody zasadnym pozostaje naprawienie szkody doznanej przez stronę i zasądzenie na jej rzecz „odpowiedniej sumy” na zasadach słuszności (na podstawie art. 417² k.c. w zw. z art. 322 k.p.c.). Problem prawny przedstawiony przez skarżącego nie został poparty argumentacją wskazującą na możliwość wystąpienia odmiennych ocen tego problemu, a ponadto z uwagi na nieudowodnienie przez powoda faktu poniesienia szkody rozstrzygnięcie powyższego problemu prawnego nie miałoby wpływu na wynik niniejszej sprawy (por.: postanowienie SN z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt IV CSK 53/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt II CSK 479/12, niepubl., postanowienie SN z dnia 18 września 2012 r., sygn. akt II CSK 180/12, niepubl.).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniósł do art. 322 k.p.c., ale w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak jest argumentów, które wskazywałyby na jakiegokolwiek rażące naruszenie prawa w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym przez Sąd II instancji.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. z uwagi na sytuację majątkową skarżącego.

Odnosząc się do żądania zasądzenia na rzecz pełnomocnika powoda kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, należy zauważyć, że skoro skarga kasacyjna, wniesiona przez pełnomocnika ustanowionego przez sąd, podlega, jako oczywiście bezzasadna, odmowie przyjęcia do rozpoznania, to brak

jest uzasadnienia dla przyznania mu od Skarbu Państwa, a więc ze środków publicznych, kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (zob.: postanowienie SN z dnia 20 września 2007 r., sygn. akt II CZ 69/07, OSNC z 2008 r., nr 3, poz. 41, postanowienie SN z dnia 26 listopada 2010 r., sygn. akt IV CSK 332/10, nie publ.). Należy ponadto zauważyć, że zgodnie z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej powinien zawierać oświadczenie, że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części, ponieważ pozwala to określić zakres, w jakim wynagrodzenie musi zostać pokryte przez Skarb Państwa. Brak takiego oświadczenia wywołuje skutki materialnoprawne, polegające na utracie prawa do wynagrodzenia (zob. m. in.: wyrok SN z dnia 19 kwietnia 2012 r., sygn. akt IV CSK 384/11, niepubl., postanowienie SN z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt V CZ 133/11, niepubl., postanowienie SN z dnia 9 września 2011 r., sygn. akt III SPP 27/11, niepubl.).

[aw]